

<?xml version="1.0" ?>			
<?xml-stylesheet type="text/css" href="home.css"?>			
<Doc id="kan-w-media-	K-1640	"	lang="kannada">
<Header type="text">			
<encodingDesc>			
<projectDesc>	CIIL-Kannada Corpora, Monolingual Written Text		</projectDesc>
<samplingDesc>	Simple written text only has been transcribed. Diagrams, pictures and tables have been omitted. Samples taken from page 4,5,12,13,22,23,32,33,42,43,52,53,64,65,74,75,84,85,94,95		</samplingDesc>
</encodingDesc>			
<sourceDesc>			
<biblStruct>			
<source>			
	<category>	Aesthetics	</category>
	<subcategory>	Literature-Essays	</subcategory>
	<text>	Book	</text>
	<title>	samadarshi	</title>
	<vol>		</vol>
	<issue>		</issue>
</source>			
<textDes>			
	<type>		</type>
	<headline>	samadarshi	</headline>
	<author>	S. V. Prabhavati	</author>
	<words>	2080	</words>
</textDes>			
<imprint>			
	<pubPlace>	India- Chitradurga	</pubPlace>
	<publisher>	Surya Prakashana	</publisher>
	<pubDate>	2007	</pubDate>
</imprint>			
<idno type="CIIL code">	G. I. A. 3		</idno>
<index>	K-1640		</index>
</biblStruct>			
</sourceDesc>			
<profileDesc>			
<creation>			
	<date>	09-Sep-2008	</date>
	<inputter>	Shobha J	</inputter>
	<proof>		</proof>
</creation>			
<langUsage>	Kannada		</langUsage>
<wsdUsage>			
<writingSystem id="ISO/IEC 10646">Universal Multiple-Octet Coded Character Set (UCS).			
</writingSystem>			
</wsdUsage>			
<textClass>			
<channel mode="w">	print		</channel>
<domain type="public">			</domain>
</textClass>			
</profileDesc>			
</Header>			

<text><body>		
<p>	<p>“ದಾಂಪತ್ಯ ಗೀತೆ”ವು, ಅವರ ಕಾವ್ಯ ಕೃಷಿ ಪಳಗಿ ಹದಗೊಂಡ ನಂತರದ ರಚನೆ. ಇದು 1986ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ 71 ಪುಟಗಳ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ಪುಸ್ತಕ. 2004ರ ಮರುಮುದ್ರಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು ಮತ್ತು ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳು ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿವೆ. ಇದನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಮಾಲತಿ ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅವರೇ ಇದಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನುಡಿಯನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿಯವರ ಆರು ಪುಟಗಳ ಮುನ್ನುಡಿಯೂ ಇದಕ್ಕಿದೆ. ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಇದಮಿತ್ಥಂ ಎಂದು ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಇದರ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗದೆ ಸೋತಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಪನ ಚಂಪಕಮಾಲಾ ವೃತ್ತದ ಛಂದಸ್ಸಿನ ಒಂದು ಸಾಲನ್ನು ಎರಡಾಗಿ ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಸಾಂಗತ್ಯವೂ ಇದೆ. ಆದರೂ ಮಾತ್ರೆಯ ಲಯ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಕಥನ ಕವನ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಛಂದಸ್ಸಿನ ಕಸಿಯಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.</p>	</p>
<p>	<p>ಅದೇಕೋ ದಾಂಪತ್ಯ ಗೀತೆ ಎಂದೊಡನೇ ಬೇಂದ್ರೆಯವರ “ಸಖೀಗೀತೆ”ವೇ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. 1932ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ “ಸಖೀಗೀತೆ”ವು ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಪ್ರಮುಖ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷಗಳ ದಾಂಪತ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಬರೆದ ಬೇಂದ್ರೆಯವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕತೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ಕವಿತೆಗಳಂತೆ ಅದೂ ವರ್ಣನಾ ಪ್ರಧಾನವೇ ಆಗಿತ್ತು. “ಸಖೀಗೀತೆ” ಪ್ರಕಟವಾದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ರೀತಿಯ ಕವಿತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಏಕೆ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. “ನನಗೂ ನಿನಗೂ ಅಂಟಿದ ನಂಟಿನ ಕೊನೆ ಬಲ್ಲವರಾರು ಕಾಮಾಕ್ಷಿಯೇ” ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಗವೂ ಅಂತ್ಯವಾಗುವ ಈ ಕವಿತೆಯು “ಪಟ್ಟಪಾಡೆಲ್ಲಾ ಹುಟ್ಟು ಹಾಡಾಗುವ” ಮತ್ತು “ಜೀವಜೀವಕೆ ಉದ್ದೀಪನವಾದುದೆ ಜೀವನ” ಎಂಬ, ನಂತರದಲ್ಲಿ ಸಾಲುಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಗವೂ ಅಂತ್ಯವಾಗುವ ಈ ಕವಿತೆಯು “ಪಟ್ಟಪಾಡೆಲ್ಲಾ ಹುಟ್ಟು ಹಾಡಾಗುವ” ಮತ್ತು “ಜೀವಜೀವಕೆ ಉದ್ದೀಪನವಾದುದೆ ಜೀವನ” ಎಂಬ, ನಂತರದಲ್ಲಿ ಬಹು ಜನಪ್ರಿಯ ಕಾವ್ಯ ಸರಣಿಗಳಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿದೆ. “ಸಖೀ ಗೀತೆ”ದೊಂದಿಗೆ “ದಾಂಪತ್ಯ ಗೀತೆ”ವನ್ನು ಹೋಲಿಸುವುದಾದರೆ ಆ ಹೋಲಿಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, “ದಾಂಪತ್ಯ ಗೀತೆ”ವು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ದಾಂಪತ್ಯದ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲೂ ರೂಪಕಗಳೂ ವರ್ಮನೆಗಳೂ ಹೇರಳವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವು ಹೇರಳವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವು ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ಸರಿದು ಕತೆಯೇ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ವರ್ಣನೆಗಳು ಕತೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ದುಡಿಯುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿಯಂತೆ ತಾವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಇದು ಸೊಗಸಾಗಿ ಓದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಡಿಗರು ಹೇಳಿದಂತೆ “ಅನ್ಯರೊರೆದುದನೆ ಒರೆದೊರೆದು ಬಿನ್ನಗಾಗಿದೆ ಮನವು” ಎಂಬ ಧಾಟಿಯಿಂದಾಗಿ ಿತರ ನವ್ಯರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ನಾಡಿಗರು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಮಾತುಗಾರಿಕೆಗೆ ಹೆಸರಾದವರು. ಬರೀ ವಾಚಿಕವಲ್ಲದೇ ಆಂಗಿಕ ಆಹಾರ್ಯಗಳೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅವರ ಕವಿತಾವಚನದ ಧಾಟಿಯೇ ವಿಶಿಷ್ಟ. ಹೀಗಾಗಿ ಪುನರ್ಜನ್ಮವನ್ನು ನಂಬುವ, ವೈಚಾರಿಕತೆಯಿಂದ ದೂರವಾದ, “ಸಖೀಗೀತೆ”ದ ಧಾಟಿಗಿಂತ ಅವರ “ದಾಂಪತ್ಯಗೀತೆ”ದ ಧಾಟಿಯೂ ಬೇರೆಯಾಯಿತು.</p>	</p>
<pic>		</pic>
<p>	<p>ಆದ್ದರಿಂದ ದಾಂಪತ್ಯವನ್ನು ಮಾನಸಿಕ ದೂರ (Psychic Distance)ದಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ದೂರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಾವ್ಯವು ಆಸ್ವಾದ್ಯವೇ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆಯ ಮಾತೇ ಇದೆಯಲ್ಲ!</p>	</p>
<p>	<p>ಸ್ವಂತದ ವಿಷಯಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಗಾಂಧೀ ವಿವೇಕಾನಂದ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಎಂದು ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸುವ ರೀತಿ ಬಹುಶಃ ಕಾವ್ಯದಿಂದ ಹೊರಚ್ಚಾಗಿ ನಿಲುತ್ತಿತ್ತೇನೋ. ಆದರೆ ಕಾವ್ಯದ ಬಂಧವು ಅದನ್ನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ ಭಾಗ 20 ರಲ್ಲಿ.</p>	</p>
<p>	<p>ನಮ್ಮ ನಾಟಕ ನಾವು ಆಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇವೆ.</p>	</p>
<p>	<p>ಇದು ನೀವೇ ಅನುಮೋದಿಸಿದ ಕಟ್ಟು ದಾಂಪತ್ಯ</p>	</p>

<p>	ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ನಾವು ಹೆಣಗಿದೆವು	</p>
<p>	ನಮ್ಮ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪಠ್ಯ	</p>
<p>	ಎನ್ನುವ ಮಾತುಗಳು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದೆ.	</p>
<p>	<p>ಈ ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಟ್ಟುವಿಕೆಯ ಚೌಕಟ್ಟಿದೆ. ಪ್ರಾಸ ಲಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಲೇ, ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಲೇ, ರೂಪಕಗಳನ್ನು ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಲೇ ಕಾದಂಬರಿಯೊಂದು, ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯೊಂದು ಕೊಡಬಹುದಾದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಈ ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಸತು. ಕಥೆ ಹೇಳುವುದು ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಾಯಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲುಗಡೆ ತರುವಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಅಧ್ಯಾಯದ ವಿಷಯವು ಇನ್ನೊಂದು ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಪುನರುಕ್ತಿಯಾಗದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ, ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರಹಬಹುದಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸೌಷ್ಠವದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ 50ನೇ ಪುಟಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಈ ಕಟ್ಟುವಿಕೆಯ ಕೌಶಲ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಸೌಧವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ವ್ಯಕ್ತವೊಂದು ಆಕಾಶದೆಡೆಗೆ ಕೈಚಾಚುವ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವೂ ಸುಳಿಯುತ್ತದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಬದುಕಿನಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಬೆರೆಯಾಗಿ ನೋಡಬೇಕಾದ ಕಾಲ ಇದಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಒತ್ತಡದ ಜೀವನವು ಯೋಗ, ಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿಸಿದೆ. ಕಾವ್ಯ ಅಥವಾ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವು ಹತ್ತಿರದ ನಂಟು. ನವ್ಯ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಬಂಡಾಯಕ್ಕೆ ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಂತದ ಕಾವ್ಯಕ್ಕೂ ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. “ದಾಂಪತ್ಯ ಗೀತ”ವಂತೂ ನವ್ಯೋತ್ತರದ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದ್ದು, ಕಥನ ಕವನದ ಧಾಟಿಯನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಾ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಕೈಚಾಚುತ್ತದೆ. ಪಂಪನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ “ಆ ವ್ಯಕ್ತದ ಕೊಂಬೆ ನಾನು” ಎಂದು ನಾಡಿಗರು ಹೇಳಿರುವ ಮಾತೂ ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿದೆ.</p>	</p>
<pic>		</pic>
<p>	<p>ಬಹುಶಃ ಅಡಗೂಲಜ್ಜಿ ಹೇಳುವ ಕತೆಗಳು ಎಂದು ಹುಟ್ಟಿದವೋ ಅಂದೇ ಶಿಶುಸಾಹಿತ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ “ಶಿಶು ಸಾಹಿತ್ಯ” ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಅದನ್ನು ಬರೆಯುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ ಅಂದರೆ ಒಂದುನೂರು ಅಥವಾ ನೂರಿಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಇತಿಹಾಸವಿರಬಹುದು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಎಸ್. ಜಿ. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆದ್ಯ ಕೃಷಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. “ಗೋವಿನ ಚರಿತ್ರೆ” ಎಂಬ ಪದ್ಯದ “ನೀನಾರಿಗಾದೆಯೋ ಎಲೆ ಮಾನವಾ” ಎಸ್. ಜಿ. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕವಿತೆ. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಎಸ್. ಜಯರಾಮಾಚಾರ್ಯ, ಎಂ. ರಾಮಶೇಷಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಸೋಸಲೆ ಅಯ್ಯಾಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಪಂಜೆ ಮಂಗೇಶ್ ರಾಯರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಪಂಜೆಯವರ “ಸುಂಟರಗಾಳಿಯಾಟ”, “ಹಾವಿನಹಾಡು” ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದವು. ಅನಂತರ ಬಂದ ರಾಜರತ್ನಂ ಅವರು ಮಕ್ಕಳ ಪದ್ಯ ಲೋಕದ ‘ರಾಜ’ ಮತ್ತು ‘ರತ್ನ’ ಎರಡೂ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜರತ್ನಂ ಅನುಕರಿಸಲು ಸುಲಭವಾಗುವಂತಹ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದರು. ಅವರ “ಬಣ್ಣದ ತಗಡಿನ ತುತ್ತೂರಿ” ತುಂಬಾ ಜನಪ್ರಿಯ.</p>	</p>
<p>	<p>ನವೋದಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಎಲ್ಲ ಲೇಖಕಿಯರೂ ಮಕ್ಕಳ ಪದ್ಯ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು “ಮಕ್ಕಳ ಕೂಟ”ವನ್ನೇ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೊತ್ತಮೊದಲ “ಮಕ್ಕಳ ಕವನಸಂಕಲನ” ತಂದವರು ಸರೋಜಿನಿ ಮಹಿಷಿ, ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚಿನ ಮಹತ್ವದ ಸಂಕಲನವೆಂದರೆ ಬೋಳುವಾರು ಮಹಮಹದ್ ಕುಯಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ “ತಟ್ಟು ಚಪ್ಪಾಳೆ ಪುಟ್ಟ ಮಗು” ಇದೊಂದು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ. ಇಲ್ಲಿ ನೂರು ಕವಿಗಳು ಬರೆದ ನೂರಾರು ಪದ್ಯಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ ನಲವತ್ತೇಳು ಮಂದಿ ಚಿತ್ರ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. 314 ಪುಟಗಳ ಈ ಪುಸ್ತಕ ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೆಸರು ಮಾಡಿ ಅಕಾಡಮಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನೂ ಗಳಿಸಿದೆ. ಗಿರಿಬಾಲೆ, ಸರೋಜಿನಿ ಮಹಿಷಿ ಸೇರಿದಂತೆ. ಕಣವಿ, ಬೇಂದ್ರೆ, ಕೆಎಸ್ ನ, ಎಂವಿಸಿ ಮೊದಲಾದ ನವೋದಯರವರ ಕವಿತೆಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ. ಈಗ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಮಕಾಲೀನ ಲೇಖಕ-ಲೇಖಕಿಯರಲ್ಲನೇಕರು ಶಿಶುಸಾಹಿತ್ಯ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ</p>	</p>

	ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ ಭಟ್ಟರದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಹೆಸರು.	
<pic>		</pic>
<p>	“ಸಾವು” ಮತ್ತು “ಕಾಮ”ದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯದೇ ಇರುವ ಕವಿ ಅಥವಾ ಲೇಖಕ ಮೇಜರ್ ರೈಟರ್ ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ಒಂದು ಮಾತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ “ಮಹಾಭಾರತ”ದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ‘ಶೋಧಿಸಿರುವ ವ್ಯಾಸರನ್ನು ಮಹಾಕವಿ ಎಂದು ನಾವು ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಕಣವಿಯವರ “ದೀಪಧಾರಿ” ಸಂಕಲನದ “ಮೃತ್ಯುಬಂಧ” ಒಂದೂವರೆ ಪುಟಗಳ ಮೂರು ಭಾಗಗಳ ಕವಿತೆ. ಇದಲ್ಲದೇ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಹಗುರವಾಗಿಯೂ ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೂ ವಿಡಂಬನೆಯಾಗಿಯೂ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಇತರ ಕವಿತೆಗಳೆಂದರೆ ‘ನಂಜುಂಡನಾಗಿ ಬಾಳು’, ‘ಬಂಧದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಗೆ’, ‘ಸಾವುದೆಲ್ಲಾ ಸತ್ತು’, ‘ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ’, ‘ಮೃತ್ಯುಘೋಷಣೆ’, ‘ಹಿರಿಯರ ಸಾವು’, ‘ನೇಣು ನುಡಿದದ್ದು’, ‘ಹೆಬ್ಬಾವು’. ಇವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ಬಹು ಹಿಂದೆಯೇ ಬರೆದ ‘ಮೃತ್ಯುಬಂಧ’ ಎಂಬ ಕವಿತೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.	</p>
<p>	“ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿತ್ತು ಹಾವು”	</p>
<p>	ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ಈ ಕವಿತೆಯು ಎರಡನೇ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ವಚ್ಚವಾಗಿ ಬಿಡುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾವು ಎಂಬ ಅರ್ಥವಲ್ಲದೇ ಕಾಮ ಎಂಬ ಅರ್ಥಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.	</p>
<p>	ಮೆತ್ತಗೆ ಸುರುಳಿ ಸುತ್ತಿಹೆಡೆಯತ್ತಿ ಆಡುತ್ತಿತ್ತು	</p>
<p>	ಕೈಮಾಡಿ ಕರೆವಂತೆ ಮೋಹಬಂಧ	</p>
<p>	ಜೋಡು ನಾಲಗೆ ನಾ ಮುಂಚು ತಾ ಮುಂಚು	</p>
<p>	.....	</p>
<p>	ಸಳ ಸಳ ಮಿಂಚು ಹರಿದಾಡಿ	</p>
<p>	ಎಂಬ ಹಾವಿನ ಚಲನವಲನದ ಚಿತ್ರವತ್ತಾದ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಾವಿನ ಭಯಂಕರ ಚಿತ್ರವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಕವಿ ಅಲ್ಲೇ ಓಡಾಡುವಾಗ ಅದನ್ನು ಕಂಡಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅದು ಅವರನ್ನು ಕಂಡಿರಬಹುದು, ಕಂಡಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಹೊಂಚುಹಾಕುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಸಾವು ಎಂದೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಮೀರಿದ್ದು ನಮಗಿಂತ ದೊಡ್ಡದು. ಕವಿತೆಯ ಎರಡನೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ	</p>
<p>	“ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಬಂತು ಬೆನ್ನಹಿಂದೆ”	</p>
<p>	ಎಂಬ ಮಾತು. ನಮ್ಮ ಅವೇ ಅವೇ ಹಳೆಯ ಮಾತುಗಳಿವೆಯೆಲ್ಲಾ ಜಾತಸ್ಯ ಮರಣಂಧ್ರವಂ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ನಡೆಯುವ, ಅದು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಅರಿವು ಕವಿಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂದರೆ ಅದರ ಹೆಡೆಯ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತೇ ನಾವು ಈ ಬದುಕಿನ ಎಂಥಂಥ ಆಮೋದ ಸವಿಯುತ್ತೇವಲ್ಲಾ.....ಹಕ್ಕಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ....ನಕ್ಷತ್ರ.....ಇವುಗಳ ಮುಂದೆ, ಅದು ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನಹಿಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತೇವಲ್ಲಾ. ಅದೂ ಹಾಗೆಯೇ ಯಾರೋ ಪುಂಗಿ ಉದಿದರೆಂದು ಅತ್ತ ಕಡೆ ಗಮನಹರಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಮರೆತಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಕವಿತೆಯ ಮೂರನೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಮುಪ್ಪು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಾಗಿದೆ. ಮುಪ್ಪಿನ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೇ ನೂರಾಂಟು ಕಾಯಿಲೆಗಳು. ನಾಡಿಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಪಾದವನ್ನು ಎಳೆದಳೆದು ನಡೆಯುವಂತೆ ಪ್ರಯಾಸಕರ ಅದರ ಬಡಿತ. ಔಷಧಿಯ ಚಮಚಿಯೂ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯನ್ನು ಎಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ಗಿಣಿಯಿದ್ದ ಪಂಜರ ಯಾರಿಗೂ ಅರಿವಾಗದಂತೆ ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆ.	</p>
<pic>		</pic>
<p>	ಬದುಕು ಸರಳವಲ್ಲ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಲು ಇಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಆಯಾಮಗಳಿವೆ. ಗೋವಿಂದ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಅದೇಕೋ ಓದುಬಿಟ್ಟು ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಗುಮಾಸ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾಗಿರುವ ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ, ಅಲ್ಲಂಟಾದ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಬುದ್ಧಿಸ್ಥಿಮಿತ ತಪ್ಪಿ ಚಿತ್ತವಿಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಮಾನಸಿಕ	</p>

	<p>ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಿದ್ದರೆ ಗುಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ನಮಗಾದರೂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ವೈದ್ಯರೂ ಹಾಗೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೇಮಾ ಮತ್ತು ಮೋಹನನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಅದೇ, ರುಕ್ಮಿಣಿ ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ. ಅವನನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಸುಧಾರಿಸಬಲ್ಲೆ ಎಂಬ ಅವಳ ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಯೋಚನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮೂಢನಂಬಿಕೆಯೂ ಬೆರೆತಿದೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳ ಆಲೋಚನಾ ದಾಟಿಯೇ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದು ಮೇಲುನೋಟಕ್ಕೆ ತೋರುವ ಸತ್ಯ. ಕಾದಂಬರಿಯ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೇಮಾ ಮೋಹನ ಸೇರಿ ಅವನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ದಾಖಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸುಧಾರಿಸುವ ಸೂಚನೆಗಳಿವೆ ಎಂದು ವೈದ್ಯರೇ ಹೇಳಿದ್ದೂ ಅವನು ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೇಕೆ? ಇದಲ್ಲವೇ ಬದುಕಿನ ಸಂಕೀರ್ಣತೆ?</p>	
<p><p></p>	<p>ಮೋಹನನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರುಕ್ಮಿಣಿ ತಾಳಿದ್ದ ಮಿತಿಗಳು ಅವಳ ಮಡಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವೇ ರೂಪಿಸಿರುವ ಮಡಿವಂತಿಕೆಯಾದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ನಾವು ಸರಳವಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೇ ಡೋರಿನ್ ವಾರ್ಡ್‌ನ ಪ್ರೀತಿ ಪಡೆದು ಕೃತಕೃತ್ಯ (!) ನಾದ ಮೋಹನ ಜ್ಯೋತ್ಸನಾಳ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶದ ನಂತರ ಅವಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮಡಿವಂತಿಕೆ ತೋರುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಲ್ಲವಾದುದರಿಂದಲೇ ಡೋರಿನ್‌ನನ್ನು ಜ್ಯೋತ್ಸನಾ ಹೇಳುವಂತೆ 'ಬಿಚ್' ಎಂಬಂತೆ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಸ್ವಭಾವದ ಹೇಮಾ (ಜ್ಯೋತ್ಸನಾ ಇವಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಕಂಡರೂ) ಮೋಹನನಿಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನಿಂದಾಗಿಯೇ ರುಕ್ಮಿಣಿ ಸತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂಬ ಕಿಂಚಿತ್ ಅಪರಾಧೀ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೂ ಮೋಹನನಿಗಿಲ್ಲ. ಹೇಮಾಗೂ ಇಲ್ಲ. ಗೋವಿಂದನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಮಾ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಾಳೆ, ಮೋಹನ ಅದೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಅಮಾನವೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಿ ರುಕ್ಮಿಣಿ ಪ್ರಾಣ ಕೊಟ್ಟಳೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದ್ದರೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಅಪ್ರಸ್ತುತವೆನ್ನುವಂತೆ ಕೊನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಮೋಹನನ ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ. ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡುವ ದಿನದವರೆಗೂ ಅವನು ಅಲಿಲ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ, ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹೇಮಾ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಕಾಳಜಿಯಿದೆ ಎಂದೇ ಅವಳೆಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಹುಡುಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಬದುಕಿರುವವರ ಬಗ್ಗೆ ಅವನ ಕಾಳಜಿ, ಸತ್ತವರ ಬಗ್ಗೆ, ಕಳೆದುಹೋದವರ ಬಗ್ಗೆ, ತಮ್ಮನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡವರ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಅವನ ಸ್ವಭಾವ ಅಷ್ಟೇ.</p>	<p></p></p>
<p><pic></p>		<p></pic></p>
<p><p></p>	<p>ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪದ್ಯ ಬರೆಯದೇ ಇದ್ದರೆ ನಿರ್ದಯೇ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಜಿಎಸ್‌ಎಸ್ ಇದುವರೆಗೆ ಹದಿಮೂರು ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕವಿತೆಗಳು “ಸಾಮಗಾನ”, “ಚೆಲುವು ಒಲುವು”, “ದೇವಶಿಲ್ಪ”, “ಕಾರ್ತೀಕ”, “ದೀಪದ ಹೆಜ್ಜೆ”, “ಗೋಡೆ”, “ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ”, “ವ್ಯಕ್ತಮಧ್ಯ”, “ಚಕ್ರಗತಿ” ಮೊದಲಾದ ಹದಿಮೂರು ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲೂ “ಸಮಗ್ರ ಕಾವ್ಯ”ದಲ್ಲೂ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿವೆ. ಕಾವ್ಯದಂತೆಯೇ ವಿಮರ್ಶಾ ರಚನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ಸಮ ಸಮವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮೊದಲ ಒಲವು ಕಾವ್ಯವೇ. “ಸ್ವಾಮೀ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಕವಿ. ನನಗೆ ಬೇಕು ಐದೋ ಆರೋ ಹೃದಯ ಇರುವಂಥ ಕವಿ” ಎನ್ನುವ ಅವರಿಗೆ ಸಹೃದಯನ ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶಕನ ಜವಾಬುದಾರಿಯ ಅರಿವಿತ್ತು. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಎಂ. ಎ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದ ಭಾರತೀಯ ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆ ಮತ್ತು ತೌಲನಿಕ ಕಾವ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ, ಕುವೆಂಪು ಅವರ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದ್ದ ಕಾವ್ಯ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ಪಾಠ ಕ್ರಮ ಈ ಮೂರರ ರಸಪಾಕವೇ ಅವರ ವಿಮರ್ಶಾ ಸಂಕಲನಗಳಾದ “ವಿಮರ್ಶೆಯ ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮ”, “ಗತಿಬಿಂಬ”, “ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ”, “ನವೋದಯ”, “ಅನುರಣನ”ಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ “ಕಾವ್ಯಾರ್ಥ ಚಿಂತನ”ದಲ್ಲಿ ಮಡುಗಟ್ಟಿದೆ. ಇವಲ್ಲದೇ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪಿಹೆಚ್.ಡಿ. ಪ್ರಬಂಧವಾದ “ಸೌಂದರ್ಯ ಸಮೀಕ್ಷೆ”, ಸಿದ್ಧರಾಮನನ್ನು ಕುರಿತ ಕಾದಂಬರಿ “ಕರ್ಮಯೋಗಿ”, “ಮಾಸ್ಕೋದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ದಿನಗಳು”, “ಅಮೆರಿಕನ್ನಡಿಗ”, “ಗಂಗೆಯ ಶಿಖರಗಳಲ್ಲಿ” ಎಂಬ ಪ್ರವಾಸ ಪ್ರಬಂಧಗಳು, “ಚತುರಂಗ” ಎಂಬ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ “ಕುವೆಂಪು ಪುನರಾಲೋಕನ” ಎಂಬ ಮರು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನಗಳನ್ನೂ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸೋವಿಯತ್ ಲ್ಯಾಂಡ ನೆಹರೂ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ರಾಜ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡಮಿ</p>	<p></p></p>

	<p>ಮತ್ತುಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಪಂಪ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಗೊರೂರು ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಮಾಸ್ತಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಭೂಸನೂರು ಮಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕವಿ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ, ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಕವಿ ಗೋಷ್ಠಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ, ಮದರಾಸು ಕನ್ನಡಿಗರ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ, ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.</p>	
<p><p></p>	<p>ಇದೀಗ “ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ” ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಲಭಿಸುವ ಮೂಲಕ ಆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಗೌರವವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇದು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ದೊರೆತ ಮೂರನೇ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ. “ಕರ್ನಾಟಕ” ಎಂಬ ಪದದ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಇರದಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮಿಳುನಾಡು ಸರ್ಕಾರವು ಸಂಶೋಧಕರೆಂದೇ ಖ್ಯಾತರಾದ, ಹದಿನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿ ಓದಿದ ಗೋವಿಂದ ಪೈ ಅವರಿಗೆ “ಅವರು ನಮ್ಮವರಲ್ಲದಿದ್ದರೇನಂತೆ ಒಲ್ಲೆಯ ಕವಿ” ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ 1949ರಲ್ಲಿ “ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ” ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿತ್ತು. ಅನಂತರ 1964ರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವ ಕನ್ನಡ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರವೇ ಕುವೆಂಪು ಅವರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿತ್ತು. ಇದೀಗ ಮೂರನೇ ಬಾರಿಗೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ.</p>	<p></p></p>
<p><pic></p>		<p></pic></p>
<p><p></p>	<p>ಅವರು ಬದುಕಿದ್ದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಂಗಾಳಿಯಿಂದ ಶರಶ್ಚಂದ್ರರ ಅನೇಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದವಾಗಿದ್ದವು. ವೆಂಕಟರಾಯರು, ಗಳಗನಾಥರು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಪರಿಚಯ ತಿರುಮಲಾಂಬಾ ಅವರಿಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವಿನಿಂದ ಆಗಷ್ಟೇ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲ ಅದು. ತಾವೂ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತವರಾದುದರಿಂದ ತಿರುಮಲಾಂಬಾ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಂಡುಬಂದ ವಿರೋಧದ ಅರಿವೂ ಇತ್ತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ವರದಕ್ಷಿಣೆ, ವಧೂದಹನ, ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹ, ವೇಶ್ಯಾಸಮಸ್ಯೆ ಇವೂ ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಕಾಳಜಿಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅವರ ‘ನಭಾ’ ಕಾದಂಬರಿಯ ವಸ್ತು ‘ವಿಧವಾ ವಿವಾಹವೇ’ ಅವರ ಎಲ್ಲಾ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವೇಳೆ ಕುಳಿತು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವನ್ನು ಹರಟುವುದು, ಅವರಿವರ ಬಗ್ಗೆ ಗಾಸಿಪ್ ಮಾತಾಡುವುದು, ಸಮಯ ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡುವುದು-ಇವು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಇವರ ಈ ಪ್ರಗತಿಪರ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಅವರ ಸಮಕಾಲೀನರಾದ ತಿರುಮಲೆ ರಾಜಮ್ಮ, ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮ, ಬೆಳಗೆರೆ ಜಾನಕಮ್ಮ, ಹೆಚ್.ವಿ. ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ, ಮೂಕಾಂಬಿಕಮ್ಮ, ಸೀತಾದೇವಿ ಪಡುಕೋಣೆ, ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ, ಹೆಚ್. ಎನ್. ಕಾತ್ಯಾಯಿನಿ, ಶ್ಯಾಮಲಾದೇವಿ ಬೆಳಗಾವಕರ ಮೊದಲಾದ ಮೊದಲ ತಲೆಮಾರಿನ ಲೇಖಕಿಯರ ಮೇಲೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಹೆಚ್. ವಿ. ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮನವರು ‘ರಾಮ ಸೀತೆ ರಾವಣ’ ಅಂತಹ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆಯ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು, ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು ‘ರಾಮ ಸೀತೆ ರಾವಣ’ ಅಂತಹ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆಯ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು, ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು ‘ನಿರ್ಭಾಗ್ಯೆ ವನಿತೆ’ ಯಂತಹ ವಿಧವಾವಿವಾಹದ ಕತೆಯನ್ನೂ ಬರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಇವರ ಸಮಕಾಲೀನರೇ ಆಗಿದ್ದ ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶಯ್ಯಂಗಾರ್ ರವರು. ತಮ್ಮ ‘ಜೀವನ’ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಮಲಾಂಬಾ ಅವರ ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕಟವಾಗಿ ಟೀಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಭಾಷೆ ಸರಳವಾಗಿರದೇ ಗಳಗನಾಥರ ಅನುವಾದಿತ ಕೃತಿಗಳ ಭಾಷೆಯಂತೆ ಪೆಡಸಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟೇ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಇವರ ‘ನಭಾ’ ಕಾದಂಬರಿಯ ವಿಧವೆಯೊಬ್ಬಳು ತಾನು ಕೂದಲು ಬೋಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ನಾಟಕವಾಡುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣ ‘ರಂಗನಾಥಸ್ವಾಮಿಯು ಬಂದು ಕೂದಲಿಗೆ ಕತ್ತರಿ ಹಾಕಬಾರದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ’ ಎಂದೂ ಕತೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಾಳೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವೆಂಬಂತೆ ತೋರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯ ಮಾತನಾಡುವುದೂ ದೊಡ್ಡದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಲ್ ಮಾಡುವ ನಭಾ, ಉದ್ದಕ್ಕೂ</p>	<p></p></p>

	ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಮರುಮದುವೆ ಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸುವ ನಭಾ ಕೊನೆಯ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಮತ್ತೆ ಮದುವೆ ಬೇಡವೆಂದುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ.	
<pic>		</pic>
<p>	ಹನ್ನೆರಡನೇ ಶತಮಾನದ ಹೊಯ್ಸಳ ವೀರಬಲ್ಲಾಳನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಾಗಚಂದ್ರನಿಗೆ ಸಮಕಾಲೀನಳಾಗಿ 'ಕಂತಿ' ಎಂಬ ಕವಯಿತ್ರಿಯಿದ್ದಳು. ಇವಳು ನಾಗಚಂದ್ರನೊಂದಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಒಗಟಿನಂತೆ ರಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾಗಚಂದ್ರನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಇವಳಿಂದ ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಅತಿಯಾಗಿ ತಾನು ಬಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದನೆಂದು ಸುಳ್ಳು ಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬಿಸಿ ಅವಳು ಗೋಳಾಡುತ್ತಾ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತಸಪಟ್ಟ-ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ದಂತಕತೆಯಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ "ದನಮಂ ಕಡಿಕಡಿದು ಬಸದಿಗೆಸೆಯುತಿರ್ದರ್".....ಎಂಬ ಕಂದ ಪದ್ಯದ ಕೊನೆಯ ಸಾಲನ್ನು ಅವಳು ಹೇಳಿದರೆ "ನಳನಳಿಸಿ ಬೆಳೆದು ತೊಳಗುವ ಸುರುಚಿರ ಸಚ್ಚಂದನಮಂ ಕಡಿ ಕಡಿದು ಬಸದಿಗೆಸೆಯುತಿರ್ದರ್" ಎಂದು ನಾಗಚಂದ್ರನು ಪಾದಪೂರ್ತಿ ಮಾಡುವುದು. ಈ ಕತೆಯೇನೋ ಕೇಳಲು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಾಗಚಂದ್ರನೆಂಬ ಕವಿಗೆ ಸಮಕಾಲೀನಳಾಗಿ 'ಕಂತಿ' ಎಂಬುವವಳಿದ್ದಳು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಧಾರಗಳಿಲ್ಲ. ನಾಗಚಂದ್ರನ ನಂತರ ಬರುವ ಎಷ್ಟೋ ಕವಿಗಳು ಅವನ ಹೆಸರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಕಂತಿಯ ಹೆಸರು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವತಃ ನಾಗಚಂದ್ರನೇ "ಕಂತಿ" ಎಂಬ ಕವಯಿತ್ರಿಯಿದ್ದಳು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ "ಕಂತಿ ಹಂಪನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು" ಎಂಬ ಕಿರುಪುಸ್ತಕದ ಭಾಷೆ ಹನ್ನೆರಡನೇ ಶತಮಾನದ ಹಳಗನ್ನಡದಂತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಕಂತಿ ಒಬ್ಬ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿರಬೇಕು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ.ಯವರು ತಮ್ಮ ಸಮಕಾಲೀನರಾಗಿದ್ದ ನಂಜನಗೂಡು ತಿರುಮಲಾಂಬಾ ಹೆಸರು ಹೇಳಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ತಿರುಮಲಾಂಬಾ ಇದ್ದುದು ಸುಳ್ಳೆ? ಎಂದು ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ತಿರುಮಲಾಂಬಾ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಿದ್ದಂತೆ ಕಂತಿಯ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ.	</p>
<p>	ಧಾರ್ಮಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡ, ತನ್ಮೂಲಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ತಂದ ವಚನ ಚಳುವಳಿಯು ಹುಟ್ಟಿ, ಬೆಳೆದು ರಕ್ತ ಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾದ ಹನ್ನೆರಡನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಉಡುತಡಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಲ ಸುಮತಿ ಎಂಬ ಪುಣ್ಯ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮಗಳಾಗಿ ಜನಿಸಿ, ಚೆಲುವಿನ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ ಕನ್ನಡದ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಕವಯಿತ್ರಿ. ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನೇ ತನ್ನ ಗಂಡನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಬಲವಂತದಿಂದ ಮದುವೆಯಾದ ಕೌಶಿಕನನ್ನು ಮೂರು ಷರತ್ತುಗಳನ್ನೊಡ್ಡಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುತ್ತಲೇ ಅವನನ್ನೂ ಅರಮನೆಯನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿ, ದಿಗಂಬರೆಯಾಗಿ, ಕೇಶಾಂಬರೆಯಾಗಿ ಹೊರಟ ಅಕ್ಕ ನಂತರ ಸೇರಿದ್ದು ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು.	</p>
<pic>		</pic>
<p>	ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆದ ಲೇಖಕಿ ಎಂಬ ಅಗ್ಗಳಿಕೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದ ಸಿ.ಎನ್. ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ದೇವಿಯವರದು ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಾಧನೆ. ಅವರ 'ಮಹಿಳಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ' ಎಂಬ ಲೇಖನವು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ಅವರ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಿದರೆ 'ಸುಮ' ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೊಳಗಾದರೂ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಸಮಾಜವನ್ನೆದುರಿಸಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗುವ ಕತೆ. ಅಂದಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವರ ಸಮಕಾಲೀನರಂತೆ ಅವರದೂ ಪ್ರಗತಿ ಪರತೆಯೇ.	</p>
<p>	'ಭಾರತಿ' ಎಂಬ ಕಾವ್ಯನಾಮದಿಂದ ನವೋದಯದ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯ ಕೃಷಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ತಿರುಮಲೆ ರಾಜಮ್ಮ ಅವರು ತೀ. ತಾ. ಶರ್ಮರ ಹೆಂಡತಿ. ಶಿವಮೊಗ್ಗಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷೆಯೂ ಆಗಿದ್ದ ರಾಜಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಗೀತದಲ್ಲೂ ಪರಿಣತಿಯಿದ್ದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ 'ವೀಣಾ ಭಾರತಿ' ಎಂದೂ ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದರಂತೆ. ನಮ್ಮ ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ 1970ರಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಸರಳ ರಗಳೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದ ಪ್ರಯೋಗ ಶೀಲೆ.	</p>

<p><p></p>	<p>‘ಮಕ್ಕಳ ಕೂಟ’ವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ‘ಸರಸ್ವತಿ’ ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ನಡೆಸಿದವರು. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದ ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿದವರು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿಗಾಗಿ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ದುಡಿದವರು. ತಿರುಮಲಾಂಬಾ ವಿಧವೆಗೆ ಮರುಮದುವೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇವರು ತಮ್ಮ ‘ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ವನಿತೆ’ ಎಂಬ ಕತೆಯ ಇಂದಿರೆಗೆ ಅವಳ ಪ್ರಿಯಕರ ಸುಂದರೇಶನೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿಯೇಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂದು ವಿಧವಾ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಅರಿವು ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು, ಅವರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ ಕಥಾನಾಯಕನೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಚರ್ಚೆಯನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.</p>	<p></p></p>
<p><p></p>	<p>ಹೆಚ್. ಶ್ಯಾಮಲಾದೇವಿಯವರು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ದುಡಿದು ‘ಜಯ ಕರ್ನಾಟಕ’ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗದ ಸಂಪಾದಕಿಯಾಗಿ ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಹೊಸ ಆಯಾಮ ತಂದುಕೊಟ್ಟವರು. ‘ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾರಿಯ ಸ್ಥಾನ’ ಎಂಬ ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ ‘ಸ್ತ್ರೀಯು ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುವುದೇನು, ಅವಳ ಆಸೆ-ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿವೆ, ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಎಂಥವು ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಮಾಡಿದ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯ ಪೂರ್ಣವಾಗದು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಲೆಗಳು ಸ್ವರೀಯರ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಅಂಶ ಎಂದು ನಂಬಿದವರು. ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೇ ಚಿತ್ರಿಸುವ ಇವರೂ ತರ್ಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕಿಂತ ಅನುಪಮ ತನ್ಮಯತೆಗೆ ಒತ್ತುಕೊಡುತ್ತಾರೆ.</p>	<p></p></p>
<p><pic></p>		<p></pic></p>
<p><p></p>	<p>ಹದಿನೇಳನೇ ಶತಮಾನದಿಂದ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮಹಿಳಾ ಯುಗವನ್ನು ನಾವು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ವಿರಳವಾದ ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಂತಿರುವ, ಈ ಲೇಖಕಿಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಪರಿಮಿತ ವೇಗದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಲು ಮೊದಲ ಕಾರಣ, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವಿನಿಂದ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ಮಹಿಳಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜ, ಆರ್ಯ ಸಮಾಜಗಳ ಮೂಲಕ ರಾಜಾರಾಂ ಮೋಹನ್ ರಾಯ, ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿ ಅವರು ಸತಿಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತು ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹದಂತಹ ಅನಿಷ್ಟಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಮಾಡಿದ ಹೋರಾಟ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಚಿಗುರೊಡೆದು ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಹಬ್ಬಿದ ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಮಹಾತ್ಮಾಗಾಂಧಿ ಕೊಟ್ಟ ಕರೆ ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರು ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ದೊರೆತ ಮುಕ್ತ ಅವಕಾಶ ಈ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಬಂಗಾಳಿ ಲೇಖಕರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ರಚನೆಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದವು. ಅವು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದವಾಗಿ ಇಲ್ಲೊಂದು ಹೊಸ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿತು. ಹೀಗೆ ಬಂದ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಮೊದಲ ತಲೆಮಾರಿನ ಲೇಖಕಿಯರಾದ ನಂಜನಗೂಡು ತಿರುಮಲಾಂಬಾ, ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ, ತಿರುಮಲೆ ರಾಜಮ್ಮ, ಹೆಚ್.ವಿ. ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ, ಸಿ.ಎನ್. ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿ, ಬೆಳಗೆರೆ ಜಾನಕಮ್ಮ, ಹೆಚ್. ಶ್ಯಾಮಲಾದೇವಿ, ಹೆಚ್. ಎಸ್.ಕಾತ್ಯಾಯಿನಿ, ಉಳ್ಳೂರು ಮುಕಾಂಬಿಕಮ್ಮ, ಸೀತಾದೇವಿ ಪಡುಕೋಣೆ ಮೊದಲಾದವರು ನವದಯದ ರಮ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ, ಕುವೆಂಪು ಬೇಂದ್ರೆಯವರಿಂದಾಗಲೀ ಪ್ರಗತಿಶೀಲರಾಗಿ ರೋಚಕವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅನಕೃ, ತರಾಸು, ನಿರಂಜನ ಅವರಿಂದಾಗಲೀ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗದೇ ತಮ್ಮ ಕಾಲದ ಸುಧಾರಣಾವಾದಿಗಳಾದ ವೆಂಕಟರಂಗೋ ಕಟ್ಟಿ, ಕರ್ಕಿ ವೆಂಕಟರಮಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಆಲೂರು ವೆಂಕಟರಾಯರು, ಮುದವೀಡು ಕೃಷ್ಣರಾಯರು, ಕೆರೂರು ವಾಸುದೇವಾಚಾರ್ಯರು ಇವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಮೌಲಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸುವಂತಾಯಿತು. ಇವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಪತ್ರಕರ್ತೆಯರು. ನಂಜನಗೂಡು ತಿರುಮಲಾಂಬಾ, ‘ಸತೀ ಹಿತ್ಯೆಷಿಣೀ’ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯನ್ನೂ, ‘ಸನ್ಮಾಗದರ್ಶಿನಿ’, ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದವರು, ಆರ್. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ‘ಮಕ್ಕಳ ಕೂಟ’ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ‘ಸರಸ್ವತಿ’ ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದವರು, ಹೆಚ್. ಶ್ಯಾಮಲಾದೇವಿಯವರು ‘ಜಯ ಕರ್ನಾಟಕ’ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗದ ಸಂಪಾದಕಿಯಾಗಿದ್ದವರು. ಹೀಗೆ</p>	<p></p></p>

ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ವೈಚಾರಿಕವಾಗಿ ಬರೆಯುವ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿದ್ದವರು.	
--	--

</body></text>
</Doc>